

## STRESZCZENIE PRACY W JĘZYKU POLSKIM

Innowacyjność jest obecnie uznawana za jeden z głównych motorów rozwoju, a choć to sektor komercyjny tradycyjnie przoduje we wdrażaniu innowacji, coraz silniejszą rolę w tym procesie odgrywa także administracja publiczna – zwłaszcza na poziomie lokalnym. Miasta i metropolie, dzięki koncentracji uczelni, biznesu, centrów badawczo-rozwojowych i inkubatorów przedsiębiorczości, tworzą sprzyjające warunki dla powstawania i rozwoju innowacji. W sektorze publicznym innowacje służą przede wszystkim poprawie jakości usług i życia mieszkańców, wprowadzając nowe, zintegrowane podejścia do rozwiązywania problemów.

Innowacje w administracji są najczęściej realizowane w formie projektów, które z natury są złożone, dynamiczne i obciążone wysokim poziomem ryzyka. Projekty te wymagają nie tylko interdyscyplinarnego podejścia i uczenia się w trakcie realizacji, ale również nowego podejścia do zarządzania – zarówno na poziomie narzędzi, jak i kultury organizacyjnej. Mimo wzrostu znaczenia projektów, zarządzanie nimi w administracji samorządowej wciąż pozostaje wyzwaniem i obszarem nowatorskim, często napotykanym na bariery organizacyjne, proceduralne i kadrowe.

W niniejszej rozprawie autor skoncentrował się na opracowaniu modelu zarządzania relacjami z interesariuszami w projektach innowacyjnych realizowanych przez administrację publiczną, ze szczególnym uwzględnieniem specyfiki Metropolii GZM jako unikalnego podmiotu w polskim systemie administracyjnym. Model ten został oparty na analizie literatury, badaniach jakościowych oraz studium przypadku i odpowiada na rzeczywiste potrzeby zarządcze związane z relacjami w środowisku projektowym.

Zarządzanie relacjami z interesariuszami ma kluczowe znaczenie dla powodzenia projektów innowacyjnych. W odróżnieniu od sektora prywatnego, w którym relacje buduje się dla przewagi konkurencyjnej, w administracji publicznej podstawowym celem jest dobro wspólne. Interesariusze wpływają na projekt w sposób zmienny i dynamiczny, dlatego zarządzanie relacjami powinno być procesem ciągłym, obejmującym wszystkie etapy cyklu życia projektu. Proponowany model pozwala ująć te relacje w sposób systemowy, fazowy i adaptacyjny, wspierając zarówno planowanie, jak i realizację działań.

W toku badań empirycznych przeprowadzonych w Metropolii GZM potwierdzono znaczenie wielu czynników wpływających na jakość relacji – zarówno wspierających, jak i ograniczających. Respondenci wysoko oceniali wpływ takich wartości jak uczciwość, równe traktowanie, szczerość i szacunek. Najlepiej ocenianymi działaniami komunikacyjnymi okazały się spotkania bezpośrednie i warsztaty. Znaczenie przypisywano autentycznemu dialogowi i celowości działań, a nie autoprezentacji.

W badaniu zidentyfikowano także kompetencje niezbędne do skutecznego zarządzania relacjami – m.in. zdolność jasnej komunikacji, uważnego słuchania, adaptacji, kreatywności oraz zarządzania oczekiwaniami. Wśród najskuteczniejszych narzędzi zarządzania relacjami wskazano konsultacje społeczne.

Podstawowe cele badawcze rozprawy zostały w pełni zrealizowane. Autor przeanalizował proces zarządzania projektami innowacyjnymi w administracji publicznej oraz znaczenie relacji z interesariuszami w tym kontekście. Na podstawie przeglądu literatury, studium przypadku oraz badań zidentyfikowano zarówno czynniki wewnętrzne, jak i zewnętrzne wpływające na relacje, określono kluczowe kompetencje i narzędzia oraz uwarunkowania instytucjonalne. Udało się również odpowiedzieć na wszystkie pytania badawcze, co pozwoliło na pogłębione zrozumienie złożoności zarządzania relacjami w projektach innowacyjnych realizowanych przez jednostki administracji publicznej.

Zrealizowano cel główny rozprawy, jakim było opracowanie autorskiego modelu zarządzania relacjami z interesariuszami w projektach innowacyjnych w administracji publicznej na przykładzie Metropolii GZM.

Podsumowując, opracowany model zarządzania relacjami odpowiada na zidentyfikowane potrzeby administracji lokalnej realizującej projekty innowacyjne. Uwzględnia on zarówno złożoność środowiska działania, jak i konieczność systematycznego, etycznego i transparentnego podejścia do współpracy z interesariuszami. Model ten nie tylko wspiera osiąganie celów projektowych i lepsze wykorzystanie zasobów, lecz także przyczynia się do realizacji Celów Zrównoważonego Rozwoju – w szczególności partnerstw na rzecz celów – poprzez budowanie nowej jakości relacji międzysektorowych i zwiększanie społecznej akceptacji działań administracji publicznej.